

Tổ yêu mùa hè lắm.

Cả nhà cười thật tươi và nô đùa dưới bầu trời trong veo xanh biếc, nắng bừng sáng trên gương mặt các thành viên trong gia đình, cát lấp lánh trên những chiếc xẻng nhỏ xinh...

cả nhà mãi miết
đắp, xây, xây, đắp.

Nhưng rồi... mọi thứ đổi thay.
Bố mẹ bảo: Chẳng thể sống bên nhau
được nữa.
Giá lạnh ập tới bủa vây tay chân tớ.

Tớ khóc: “Con không muốn thế!”

“Đôi khi người lớn chia ly,”
bố mẹ thủ thỉ. “Nhưng thiên chức
của bố mẹ còn mãi mãi.”

Sâu thẳm bên trong tớ,
biển dạt dào cuộn xoáy.

Bố điềm tĩnh nói:
“Con cứ giận đi, không sao đâu.”
Mẹ an ủi: “Mình không thể ngăn cảm xúc,
cũng chẳng cản nổi biển xoáy cuộn trào.
Nhưng mình có thể ngăn gọn sóng lẫn tăn
con ạ.”

Cả nhà lắng nghe tiếng nước đưa nhau xuôi ngược.
Bố mẹ bảo: “Bố mẹ yêu con như biển yêu bờ.”

“Con cũng thế.” Tổ đáp.
Những đợt sóng cuộn
giờ đã êm dềm.